Jag tror att du mig har förskjutit,
Men hwarför det wet intet jag.

5.

Hwad hafwer jag olyckliga brutit
Emedan du så hårdt fångslat mig?
Och om du mig hafwer förskjutit
Grym ånger skall jemt följa dig.

6.

Min Fader är för länge död worden,
Min Moder jag knappt minnas will
Och utom min Leonard på jorden
Fins ingen jag kan lita mig till.

Den Andra:

Af himlen har jag att förwänta den dagen,
Der solen upprinner så klar, All nådens kärlek af hjertat betagen, Och molnen under himlen de far; Ja, solen och månen lyser opp, Och löfwen de springa utur sin knopp, Och göken han gal i den högaste topp.

2. Ja, wintren är ändad och sommaren begynner, Då alla blad och blommor de gror; Ja, liljan uti lunden under dalen upprinner Och dufwan i eken hon bor; Och lärkan och andra foglar snäll De spela uti luften så

så gäll, De hörа intet upp förr än den mörkaste qwäll.

3. Blodet det röres uti alla mina ådror, Och hjertat det swider i mitt bröst, För det jag ej fick äga den lilla förmån, Som jag i min ungdom har hyst; Men ett är det som gråmer mig ändå, Att jag skall höra den ömkliga låt, Min fader och moder de hindra mig så swårt.

4. Mina tankar de wanka så wida kring werlden, Ja de wanka så wida omkring, Jag ser uppå den ena, jag ser uppå den andra, Men ingen har fallit i mitt sinn, Förr än jag din ögon fick se, Då tändes upp stor kärlek uti mig; Christ gifwe jag fick lefwa den dagen, Jag finge äga dig!

5. Ingen uti werlden kan wärre lida, Än som jag för din skull har giort; Dina ögon de skina som lampor så klara, Och jag skrifwer brefwen så fort; Men ett är det som är inom mig sjelf, Att jag skall taga afsked ifrån den, Som jag uti werlden har utwalt till min wän.

6. Jag önskar dig godt af himmelens nåde, Som daggdroppar falla af strå! Jag önskar dig allsköns wälsignelse och nåde, Som wattnet i bäckarne små! Bewara din ära fullwäl,

G5 460

Det nya och wackra

Kärleks-Wisor,

Den Första:

Emot alltför Leonard Mathilda, &c.

1. Ack! ack! ja hur jag är bunden, &c.

Örebro,
Boktryckta Tryckerit, 1845.

Sofiar 1 fl. 20:co.

Den Andra:

Af himlen har jag att förwänta, &c.

wål, Det beder jag af hjerta och själ, Och önskar af höjden dig alltid må gå wål.

7. Jag slutar min Wisa och bjuder adjö! Haf tack för hwar kärleks-minut, Som jag hafwer njutit utaf dig, min wän, Jag önskar dig till ett godt slut. Mina ögon de rinna uppå mig, När jag skall taga afsked ifrån dig. Adjö lilla wännen, glöm aldrig bort mig.

Den Tredje:

1.
Ack! ack! se hur jag är bunden,
Kan ej sielfwer loßa mig;
Men Gud gifwe jag lefde den stunden,
Då jag kunde få äga dig!

2.
Men fast det syns mig fåfängt wara,
Hwem kan weta hwad Gud kan ge;
Ty Herren som så många månd para,
Kan wål ge sin hand derte.

3.
Hör du min wän och ädla flicka
Ett hwad jag will säga dig:
Låt aldrig hjertat från dig läcka,
Låt det aldrig bli spott för mig.

4.

5.
Dina ögon ha mig bundit,
Din gestalt har fångslat mig;
Jag stor kärlek till dig burit,
Jag kan aldrig glömma dig.

6.
Wären bubba dig bredwid min sida,
Fått mig hos dig stiwa så;
Då klippet jag all sorg och qwida,
Om jag din kärlek gunst kan nå.

Glöm

Den Första:

1.
Ömt älskade Leonard Mathilda,
Mathilda war trogen och öm;
Ty knappt någon dag wi warit skiljda,
Ett år har flytt bort som en dröm.

2.
Jag söker uti berg och dalar
Jag ropar, men får intet swar,
Jag tror att du mig har förskjutit
Men hwarför det wet intet jag.

3.
O Leonard! du satt wid min sida,
Du lofwade mig kärlek och tro,
Mitt hjerta står ej mer ut att lida,
Ty sorger och oro der bo.

4.
Ack Leonard, ack Leonard hwar är du?
Jag ropar, men får intet swar,

Jag